

jfr. dog herved nedenfor angaaende de foreslaaede forhøjede Gebyrer for Erhvervelse af Beværter- og Gæstgiveradkomster med stærke Drikke.

Enkelte af Kommissionens Medlemmer har under Forhandlingerne vedrørende dette Spørgsmaal fremhævet, at den skete Nedgang i Antallet af Beværterbevillinger i Købstæderne efter deres Opfattelse sikkert i det væsentlige skyldes en Udvikling inden for Restaurationserhvervet henimod større Lokaler, medens de paagældende Medlemmer maa mene, at Fremgangen i Landdistrikterne for en meget væsentlig Del skyldes Trafikkens Omlægning og hele Udviklingen af Turist- og Rejselivet, der har medført en større Trang til Restaurationer ved Landevejene. Fra samme Side er det anført, at det, med den Udvikling Feriebevægelsen er undergaaet i de senere Aar og navnlig efter Vedtagelsen af Ferieloven, maa forventes, at Antallet af Hoteller, Vandrehjem og lign. i Landdistrikterne ogsaa i kommende Aar vil blive forøget.

Med Hensyn til Antallet af Beværterbevillinger med stærke Drikke i København og Købstæderne henviser man foruden til den fornævnte Afhandling angaaende Omsætningsforhold m. v. indenfor Restaurationsindustrien til den Side 73 ff. optagne specielle Redegørelse.

Forholdet er, som tidligere nævnt, det, at Beværterloven af 1912 fastsatte, at Antallet af Bevillinger med Ret til Udskænkning af stærke Drikke i Forhold til Folkemængden sædvanligt ikke maatte overstige 1 Bevilling for hver 350 Indbyggere, medens Beværterloven af 1924 gik et Skridt videre og satte Grænsen ved 1 Bevilling pr. 450 Indbyggere. Indenfor denne Maksimumsgrænse bestemmes Beværterantallet i hver Købstad iøvrigt i Beværtervedtægten.

Den i 1924 fastsatte Maksimumsgrænse var i ikke ringe Grad Udtryk for en Tendens, idet en stor Række Provinsbyer faktisk havde flere Bevillinger end det tilladte Maksimumstal. I Købstæderne var der saaledes gennemsnitlig 1 Bevilling pr. 413 Indbyggere. Da hertil kom den Omstændighed, at Beværtervedtægterne som Hovedregel satte Maksimumsantallet af Bevillinger lavere end det ifølge Loven tilladte, blev Resultatet det, at 71 af Danmarks 85 Købstæder havde et Overtal af Bevillinger.

I den siden Ikrafttræden af Beværterloven af 1924 forløbne Aarrække er der sket en væsentlig Nedgang i Antallet af Beværtninger med Ret til Udskænkning af stærke Drikke i Købstæderne baade absolut set og i Forhold til Folkemængden. Det absolutte Bevillingsantal er i Tiden fra 1925—1938 sunket fra 1 817 til 1 591.

Det relative Antal Bevillinger udgjorde i Februar Maaned 1938 1 Bevilling pr. 556 Indbyggere mod 1 Bevilling pr. 413 Indbyggere i 1925.

Under Fremhævelse af denne Nedgang og med Henvisning til, at de lokale Myndigheder i Beværtervedtægterne har været tilbøjelige til at sætte Maksimumsantallet af Beværterbevillinger lavere end det efter Loven tilladte, har man fra enkelte Sider været inde paa den Tanke, at Lovens Maksimumsgrænse fremtidigt eventuelt maatte kunne undværes, og at man saaledes kunde overlade hele Spørgsmaalet til Afgørelse i Beværtervedtægterne.

Kommissionen har imidlertid ikke kunnet tiltræde dette. Lovens Maksimumsregel synes at give Udtryk for en i ædruelighedsmæssig Henseende heldig Tendens, der, som det statistiske Materiale godtgør, ogsaa har vist sig gennemførlig i Praksis. Hertil kommer, at der, saalænge Forholdet som nu er det, at ca. 27 pCt. af Provinsbyernes Restaurationsvirksomheder har under 20 000 Kr.'s Omsætning, ikke synes at kunne være en særlig fremherskende Trang til at give frit Løb for mulige Udvidelser af Antallet af Beværtninger. Fra Beværterens Side er der da heller ikke fremsat Forslag herom — tværtimod har store Kredse indenfor Beværterstanden ytret Ønske om en Ned-